

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/269/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3512210394
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 09. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3512210394.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Zajacovej a sudcov JUDr. Márie Vrtochovej a JUDr. Denisa Vékonyho v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova ul. č. 25, IČO: 35 807 598, právne zastúpený Fridrich Paľko, s.r.o. so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 17. septembra 2014, č.k. 6C/206/2012-99, jednohlasne, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

o d ô v o d n e n i e :

V záhlaví identifikovaným rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal, aby súd zaviazal odporcu zaplatiť mu sumu 1.825,28 Eur z titulu majetkovej škody a sumu 365,06 Eur z titulu nemajetkovej ujmy a náhradu trov konania, zároveň ním zamietol aj návrh navrhovateľa na prerušenie konania. Súd prvého stupňa mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že v exekučnej veci oprávneného PohotovostĚ s.r.o. Bratislava a povinného Štefan Štefík, vedenej na Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom pod sp. zn. 4Er/23/2011, bola žiadosť o udelenie poverenia súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého na vykonanie exekúcie doručená exekučnému súdu dňa 14.01.2011 a uznesením č.k. 4Er/23/2011-10 zo dňa 19.01.2011, právoplatným dňa 18.02.2011, exekučný súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Ďalším uznesením č.k. 4Er/23/2011-11 zo dňa 14.04.2011, právoplatným dňa 27.05.2011, exekučný súd exekučné konanie zastavil a exekútorovi náhradu trov konania nepriznal. Súd prvého stupňa po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 109 ods. 1 písm. b), ods. 2 písm. c), § 7 ods. 2 O.s.p., ďalej ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, ako aj ust. § 3 ods. 1 písm. d/, § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1, § 9 ods. 1, 2, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len zákon č. 514/2003 Z. z.) a ust. § 45 ods. 1, 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní. V prvom rade preskúmal návrh navrhovateľa na prerušenie konania, pričom opätovne dospel k záveru, že návrh nie je dôvodný, keďže navrhovateľ vo svojom podaní na prerušenie konania neuviedol žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré by spochybnili správnosť postupu súdu konať nestranne a bez prietáhov a ničím neodôvodnil ako zákonný sudca môže byť svojím rozhodnutím priamo dotknutý vo svojich právach, aké konkrétne poznatky mal získať mimo dokazovania a z akého dôvodu by mal byť k účastníkom konania vo vzťahu ekonomickej závislosti. Dospel k záveru, že samotné podanie sťažnosti navrhovateľa na Ústavný súd SR automaticky nemôže byť dôvodom na prerušenie konania, preto návrh navrhovateľa ako nedôvodný zamietol. Ďalej konštatoval, že do úvahy neprichádzala ani možnosť prerušiť konanie podľa ust. § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p., pretože v zmysle ust. § 7 ods. 2 O.s.p., v spojitosti s ust. § 25 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z., má príslušný okresný súd právomoc riešiť predmetný spor a v súčasnosti neprebíha žiadne iné konanie, od výsledku

ktorého by bolo rozhodnutie tohto súdu závislé, resp. sa nerieši otázka, ktorú tento súd nie je oprávnený sám riešiť. Rovnako zdôraznil, že uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 17.10.2012, č.k. 4NcC/364/2012-11 bolo právoplatne rozhodnuté o námietke zaujatosti a toto rozhodnutie je vykonateľné a pre súd záväzné, v súvislosti s čím poukázal okrem iného aj na nález Ústavného súdu SR č.k. ÚS I. 254/2013-10 zo dňa 30.04.2013. Návrh na vykonanie dôkazu listinným dôkazom znaleckým posudkom na preukázanie výšky škody, ktorý zadal navrhovateľ znaleckému ústavu Ekonomickej univerzite v Bratislave, zamietol, pretože znalecký posudok, ktorý nebol vypracovaný v súdnom konaní, nemal charakter znaleckého posudku, ale listinného dôkazu. Uviedol, že znalecké dokazovanie nenariadil a navrhnutý dôkaz pre rozhodnutie súdu za tohto skutkového a právneho stavu považoval za právne irelevantný. Podľa jeho názoru boli tvrdenia navrhovateľa o škode všeobecné po skutkovej stránke, vyjadrené len výslednou sumou, bez skutkovej a matematickej špecifikácie s tým, že neexistujúce, všeobecné tvrdenia nemožno znalecky ani inak preskúmať a preto sú nepreskúmateľné. Vychádzajúc zo skutkových tvrdení navrhovateľa v jednotlivých konaniach nepovažoval návrh navrhovateľ za dôvodný. V tejto súvislosti dal do pozornosti výklad pojmu nesprávneho úradného postupu, ktorý uviedol Najvyšší súd SR vo svojom rozsudku 4Cdo 24/2004, uverejnený pod publikačným č. Rc 23/2011. Zastával názor, že postup súdu zahrňujúci právne posúdenie veci, skutočnosť, že súd je oprávnený v exekučnom konaní preskúmať exekučný titul, na tento účel zistiť skutkový stav, vybrať, aplikovať zvolený právny predpis na skutkový stav, ktorý následne nájde výraz vo vydanom rozhodnutí, nemožno považovať za nesprávny úradný postup na účely zákona č. 514/2003 Z. z. a zodpovednosť štátu za takýto nesprávny úradný postup je vylúčená. Už vôbec neprichádzala podľa jeho názoru do úvahy zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím dôvodiť, že ani jedno rozhodnutie z tohto druhu nebolo zrušené pre nezákonnosť. Pripomenul, že oprávnenie a zároveň povinnosť exekučného súdu skúmať exekučný titul - rozsudok rozhodcovského súdu pred udelením poverenia vyplýva nielen z citovaných zákonných ustanovení, ale i z takmer jednotnej a dlhodobej súdnej praxe, podporovanej i rozsudkami Súdneho dvora Európskej únie, a to najmä vo veci Asturcom Telecomunicaciones SL proti Cristina Rodríguez Nogueira /C-40/08/. Mal tak za to, že správnosť postupu exekučného súdu, ktorý "vstupuje" do rozsudku rozhodcovského súdu a posudzuje platné uzavretie rozhodcovskej doložky, je potvrdená. Označil za nesprávny názor navrhovateľa, že vydaný rozhodcovský rozsudok tvorí prekážku veci rozhodnutej, pretože rozhodcovský rozsudok ako tzv. paakt, nikdy nemal účinky právoplatného a vykonateľného rozsudku s tým, že na podporu toho záveru poukázal na ust. § 106 ods. 1 O.s.p. Vychádzal z toho, že pokiaľ rozhodcovská zmluva alebo doložka je neplatná, nebráni to veriteľovi uplatňovať svoje právo na súde bez hrozby prekážky veci rozsúdenej v prípade vydania rozhodcovskom rozsudku. Tvrdenia navrhovateľa o nesprávnom úradnom postupe exekučného súdu v uplatnenom nároku považoval za neopodstatnené, nakoľko navrhovateľovi nemohla za žiadnych okolností vzniknúť tvrdená materiálna škoda, resp. nemateriálna ujma. Pokiaľ exekučný súd dôsledne a precízne posudzoval platnosť rozhodcovskej zmluvy, resp. rozhodcovskej doložky a vyvodil právny záver, že táto rozhodcovská doložka je neplatná, rozhodcovský súd nemal teda oprávnenie vec prejednať a rozhodnúť rozsudkom, bol tento jeho postup tak ako súd vysvetlil vyššie legitímny. Okrem toho zdôraznil, že exekučné súdy oprávnenému zamietali žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na základe predkladaných rozhodcovských rozsudkov už od roku 2009, preto nemohol odôvodnene očakávať aj v nasledujúcich rokoch, že súd bude na základe obdobných exekučných titulov exekúciu pripúšťať a vydávať poverenia na vykonanie exekúcie. Skutkové tvrdenia navrhovateľa o procesnom priebehu exekučného konania označil za nepravdivé, keď uviedol, že dátum začatia konania, t.j. podania návrhu na vykonanie exekúcie z pohľadu lehoty na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia nie je relevantný. Nesúhlasil s tvrdením navrhovateľa, že exekučný súd bol bezdôvodne nečinný, pretože o žiadosti o udelenie poverenia rozhodol do 5 dní od doručenia tejto žiadosti, pričom exekučnému súdu lehota na rozhodnutie o zamietnutí žiadosti neplynula v prípade, keď zistil nesúlad exekučného titulu so zákonom. Dobu na rozhodnutie vzhľadom na potrebu posudzovať povahu prisúdeného plnenia v rozhodcovskom rozsudku, platnosť rozhodcovskej doložky, túto vyhodnotiť aj z pohľadu ochrany spotrebiteľa považoval za primeranú so záverom, že exekučný súd postupoval aj vzhľadom na veľké množstvo exekučných konaní vyvolaných navrhovateľom s osobitnou rýchlosťou. S právnym posúdením navrhovateľa o nesprávnom úradnom postupe exekučného súdu nesúhlasil dôvodiť, že jeho skutkové tvrdenie o konaní, ktoré vyvolalo zodpovednosť štátu, sa nevzťahovalo k postupu, ale k rozhodnutiu súdu, pričom z ust. § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. vyplýva, že právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. V danom prípade však nezistil, že by bolo rozhodnutie, ktorým bola zamietnutá žiadosť o udelenie poverenia, zmenené alebo zrušené, preto konštatoval, že v danom prípade nebola daná zodpovednosť štátu. Exekučný súd konal tak, že medzi doručeným žiadosťou

o udelenie poverenia a jeho rozhodnutím ubehlo nie viac ako 69 dní, ale len 5 dní, pričom takéto konanie exekučného súdu podľa jeho názoru nebolo spôsobilé vyvolať u navrhovateľa vznik škody, preto návrh navrhovateľa ako nedôvodný zamietol. O náhrade trov konania v napadnutom rozsudku nerozhodoval s poukazom na ust. § 151 ods. 3 O.s.p. z dôvodu väčšieho počtu nárokov uplatňovaných v konaní.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ z dôvodov, že v konaní došlo k vadám uvedeným v ust. § 221 ods. 1 O.s.p. a to, že v spojení s ust. § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. sa mu postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p., v konaní rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p.), súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p., súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, zároveň dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti, dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatňované a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že súd prvého stupňa vec prejednal v neprítomnosti odporcu a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa ust. § 101 ods. 2 O.s.p. s tým, že navrhovateľ riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania. Navrhovateľ uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich k tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu je potrebné z konania vylúčiť, pričom okolnosť, že krajský súd nezhliadol v označených veciach a skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti, nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Poukázal na rozhodovaciu prax iných krajských súdov. Čo sa týka konečného rozhodnutia vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť navrhovateľa o odročenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Rovnako nemal navrhovateľ možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Súd sa tiež dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Namietal porušenie svojho práva na kontradiktórne konanie, kedy navrhovateľ ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom o prednesoch vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy. Čo sa týka skutočnosti, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, poukázal na skutočnosť, že súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám a následne vo veci meritórne rozhodol ignorujúc ust. § 153b O.s.p. Ďalej poukázal na to, že predložil ako dôkaz o vzniku škody Znalecký posudok č. 1/2014 vypracovaný Znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave a namietal, že súd prvého stupňa nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým znaleckým posudkom, z ktorého jednoznačne vyplýva, ktoré konkrétne náklady boli navrhovateľom vynaložené v súvislosti so správou a vedením pohľadávky. Poukázal na to, že znalecký posudok preložil až po roku a pol od podania žaloby z dôvodu zložitosti jeho vypracovania, čo je zreteľný doklad o tom, že určenie výšky škody a jej jednotlivých zložiek je zložitou odbornou otázkou, ktorú súd nemôže vyriešiť sám prostredníctvom vykonávaných dôkazov. Vzhľadom na plynutie premlčacích dôb bol pritom navrhovateľ nútený uplatniť svoje nároky včas, a to aj v situácii, kedy vedel výšku škody určiť len odhadom a nebol priestor na získanie znaleckého posudku. V konaní tak podľa názoru navrhovateľa boli preukázané všetky zákonné podmienky pre vznik nároku na náhradu škody, preto bolo potrebné rozhodnúť v súlade so žalobným petitom. Okrem toho zdôraznil, že ak bol doručený v čase predchádzajúcom nariadenému súdnemu pojednávaniu návrh navrhovateľa na prerušenie konania z dôvodu prebiehajúceho konania o prejudiciálnej otázke, ktorou je rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na zákonného sudcu a práva na nestranný súd na základe ústavnej sťažnosti podanej na Ústavnom súde SR, bol súd prvého stupňa povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť, v súvislosti s čím poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/174/2014. Žiadal preto, aby krajský súd ako súd odvolací zrušil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na opätovné prejednanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal podľa ust. § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p., pričom v návaznosti na ust. § 219 ods. 2 O.s.p. sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s vecne správnym odôvodnením súdu prvého stupňa, na ktoré v podrobnostiach poukazuje.

Súd prvého stupňa neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak súd prvého stupňa ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil aj náležite vyhodnotil (nález Ústavného súdu SR sp.zn. III ÚS 36/2010). Jeho úvahy a dôvody podporujú príslušný záver o nedôvodnosti nároku navrhovateľa. Rozhodnutie súdu je presvedčivé, premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako aj záver, ku ktorým na základe týchto premis prvostupňový súd dospel sú pre právnickú, ale i laickú verejnosť prijateľné, racionálne aj spravodlivé.

Navrhovateľ založil svoj nárok v prejednávanej veci na tom skutkovom základe, že exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia dňa 15.02.2011, a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, čo znamená, že k rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia došlo po uplynutí zákonom stanovenej lehoty s omeškaním viac ako 69 dní.

Ako vyplýva z vykonaného dokazovania pred súdom prvého stupňa, žiadne z týchto tvrdení sa nezakladá na pravde.

Ako správne konštatoval súd prvého stupňa a odvolací súd sa s týmto konštatovaním v celom rozsahu stotožňuje, navrhovateľ podáva žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie prostredníctvom súdneho exekútora na exekučný súd dňa 14.01.2011 a uznesením č.k. 4Er/23/2011-10 zo dňa 19.01.2011, právoplatným dňa 18.02.2011, exekučný súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Ďalším uznesením č.k. 4Er/23/2011-11 zo dňa 14.04.2011, právoplatným dňa 27.05.2011, exekučný súd exekučné konanie zastavil a exekútorovi náhradu trov konania nepriznal.

Odvolací súd v tomto prípade poukazuje na znenie ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, v zmysle ktorého lehota 15 dní od doručenia žiadosti sa vzťahuje len na situáciu, keď súd exekučný vydá poverenie pre exekútora, aby vykonal exekúciu. Z textu teda ustanovenia nevyplýva, že by procesná lehota 15 dní dopadala aj na prípady, keď súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu zo zákonom a žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Vychádzajúc zo skutkových zistení v preskúmvanej veci však odvolací súd predovšetkým zdôrazňuje, že exekučný súd v príslušnej exekučnej veci rozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie jej zamietnutím v celom rozsahu už v 5. deň po jej doručení, teda z tohto pohľadu v žiadnom prípade nemožno konštatovať porušenie zákonnej 15-dňovej lehoty na vydanie poverenia. V tomto smere preto základné skutkové tvrdenie navrhovateľa v návrhu, že exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenia poverenia s omeškaním viac ako 69 dní, nemôže neobstať.

Zároveň odvolací súd zdôrazňuje, že čo sa týka postupu súdu v exekučnom konaní s poukazom na ust. § 45 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (v znení účinnom do 31.12.2014) v návaznosti na ustanovenia Zákona o ochrane spotrebiteľov v Občianskom zákonníku, Zákone o spotrebiteľských úveroch, je exekučný súd vždy ex offo povinný skúmať, či rozhodcovský rozsudok nezaväzuje spotrebiteľa na plnenie právom nedovolené a v rozpore s dobrými mravmi. Tento prieskum exekučný súd aj vykonal a zistil, že exekúciu nemožno z uvedených dôvodov vykonať. Spotrebiteľské právo je pritom jedno z najdynamickejších sa rozvíjajúcich odvetví súkromného práva, ktoré priamo alebo nepriamo ovplyvňujú aj právne predpisy na úrovni Európskeho spoločenstva vrátane judikatúry Súdneho dvora EÚ. Nemožno sa preto v žiadnom prípade stotožniť s tvrdením navrhovateľa, že v prejednávanej veci sa nejednalo po právnej stránke o zložitú vec.

Zároveň odvolací súd zdôrazňuje, že čo sa týka nesprávneho úradného postupu v dôsledku prieťahov v exekučnom konaní, je nutné konštatovať, že existenciu zbytočných prieťahov v súdnom konaní môže určiť len Ústavný súd SR, ktorý má právomoc rozhodovať o porušení ústavných práv fyzických a právnických osôb. Napriek tomu súd poukazuje na judikatúru Ústavného súdu SR (1ÚS 27/02, 1ÚS 197/03, 1ÚS 38/04), podľa ktorej dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej je aj

zistenie, že sa postup všeobecného súdu nevyznačoval takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy. Nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postupom dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významným prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy. V zmysle záverov Ústavného súdu SR potom možno konštatovať, že zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (čo nemožno zamieňať s pojmom vydanie poverenia) v 5. deň po jej doručení na exekučný súd za stavu, kedy Exekučný poriadok v ust. § 44 ods. 2 pre tento úkon súdu nestanovoval žiadnu lehotu, rozhodne nemožno považovať za prieťahy v súdnom konaní, ktoré by viedli k vzniku uplatnenej majetkovej škody a nemajetkovej ujmy na strane navrhovateľa.

Preto odvolací súd zdôrazňuje, že na to, aby bolo možné zaoberať sa samotnou skutočnou škodou, prípadne ušlým ziskom, by bolo potrebné v prvom rade konštatovať, že došlo k nesprávnemu úradnému postupu tak, ako to predpokladá ust. § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. Z dôvodu nesplnenia prvého zákonného predpokladu zodpovednostného právneho vzťahu pritom odvolací súd rovnako ako súd prvého stupňa v prejednávanej veci nepovažoval za potrebné bližšie sa zaoberať uplatnenou škodou, preto možno súhlasiť s jeho procesným postupom, v rámci ktorého návrh na vykonanie dôkazu predloženým listinným dôkazom - Znaleckým posudkom č. 1/2014 vypracovaným Znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave, zamietol z dôvodu jeho procesnej irelevantnosti.

V návaznosti na vyššie uvedené je potom nutné uviesť, že na to, aby sa ďalej súd mohol zaoberať prípadnou nemajetkovou ujmu, tak ako to predpokladá ust. § 17 ods. 1, 2, 3 zákona č. 514/2003 Z. z., by v prvom rade muselo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu. Pokiaľ vychádzame zo základnej premisy, že k nesprávnemu úradnému postupu zo strany exekučného súdu vôbec nedošlo, nie je dôvod sa v prejednávanej veci zaoberať ani prípadnou výškou nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ods. 2 citovaného zákona.

Čo sa týka jednotlivých odvolacích námietok, odvolací súd nezistil, že by bola navrhovateľovi postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, že by vo veci rozhodoval vylúčený sudca, prípadne, že by súd nevykonával navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, ani že súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam na základe vykonaných dôkazov a že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Súd prvého stupňa neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces s tým, že neobstojí námietka zo strany navrhovateľa v tom smere, že v prejednávanej veci rozhodoval vylúčený sudca. Ako vyplýva z obsahu spisu súdu prvého stupňa o námietke navrhovateľa ohľadom námietky zaujatosti zákonného sudcu, ktorému bola vec pôvodne pridelená na prejednanie, bolo právoplatne rozhodované uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 19.10.2012 pod sp. zn. 4NcC/364/2012, kedy krajský súd rozhodol, že sudkyňa Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom JUDr. Barbara Plaskurová nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci, nakoľko nezistil dôvody na jej vylúčenie. Po zmene zákonného sudcu bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie sudkyňi súdu prvého stupňa Mgr. Stanislave Mikláňkovej, o ktorej nadriadený súd v ďalšom uznesení č.k. 4NcC/26/2014-76 zo dňa 22. mája 2014 rozhodol, že z prejednávania a rozhodovania veci vylúčená nie je, keďže ani v jej prípade nezistil dôvody zakladajúce takýto postup. V súčasnosti je vec opätovne pridelená na prejednanie a rozhodnutie sudkyňi JUDr. Barbare Plaskurovej, o nezaujatosti ktorej už v konaní bolo nadriadeným súdom rozhodnuté, a to citovaným uznesením Krajského súdu v Trenčíne č.k. 4NcC/364/2012-11 zo dňa 19. októbra 2012. Čo sa týka samotnej námietky ohľadom rozhodovania vylúčeným sudcom, odvolací súd zdôrazňuje, tak ako bolo uvedené už v predchádzajúcom rozhodnutí, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnicstvo na súde, ktorý údajne podľa tvrdenia navrhovateľa svojim nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť odporcu za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona 514/2003 Z. z. Odvolací súd tiež poukazuje na to, že Ústavný súd SR opakovane odmietol sťažnosti navrhovateľa, ktorými namietal porušenie svojich základných práv na súdnu ochranu a spravodlivý proces z dôvodu, že krajský súd nevylúčil všetkých sudcov okresných súdov, pričom svoj nárok odvodzuje od postupu tohto okresného súdu.

Okrem toho nie je pravdivé tvrdenie v odvolaní, že súd prvého stupňa prejednal vec v neprítomnosti navrhovateľa a odporcu a jeho právneho zástupcu podľa ust. § 101 ods. 2 O.s.p., hoci tak nemohol postupovať. V danom prípade boli aj podľa názoru odvolacieho súdu splnené predpoklady pre

uskutočnenie pojednávania v neprítomnosti riadne predvolaných účastníkov. Uvedené vyplýva z toho, že odporca svoju neprítomnosť ospravedlnil a dôvod, pre ktorý navrhovateľ opakovane žiadal zrušiť nariadené pojednávanie, nebolo možné považovať za dôležitý s prihliadnutím na doterajší priebeh konania, v ktorom bolo rozhodnuté o nezaujatosti konajúcej sudkyne a zároveň o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania.

Rovnako ďalšie odvolacie námietky zo strany navrhovateľa neobstoja z dôvodu, že odporca sa k podanému návrhu vyjadril písomne s tým, že toto vyjadrenie bolo navrhovateľovi riadne doručené dňa 20.08.2014 spolu s predvolaním na druhý termín pojednávania, vytýčený vo veci na 19.06.2014. Skutočnosť, že toto vyjadrenie nebolo navrhovateľovi doručené už pred prvým pojednávaním vo veci dňa 02.10.2013, treba pripísať tomu, že odporca doručil svoje vyjadrenie k návrhu súdu prvého stupňa až dňa 04.10.2013, t.j. po prvom pojednávaní. Pojednávanie dňa 02.10.2013 bolo odročené za účelom rozhodnutia o návrhu navrhovateľa na prerušenie konania, ktorý súd prvého stupňa uznesením č.k. 6C/206/2012-51 zo dňa 31.10.2013 zamietol, pričom toto rozhodnutie bolo zároveň potvrdené Krajským súdom v Trenčíne uznesením č.k. 4Co/974/2013-69 zo dňa 20.01.2014. Zohľadniac uvedené nie je zrejmé, na základe čoho navrhovateľ v odvolaní namieta, že súd prvého stupňa o návrhu na prerušenie konania, ktorý navrhovateľ v priebehu konania podal opakovane v totožnom znení, nerozhodol osobitne, keď uznesenie o zamietnutí návrhu na prerušenie konania bolo navrhovateľovi riadne doručené dňa 08.11.2013 a navrhovateľ proti nemu podal odvolanie. V danej súvislosti teda nedošlo k odňatiu možnosti navrhovateľa konať pred súdom, keď súd prvého stupňa rozhodol o jeho návrhu na prerušenie konania samostatne a poskytol navrhovateľovi možnosť podať proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok, pokiaľ sa s postupom súdu prvého stupňa nestotožňoval, čo navrhovateľ aj urobil. Okrem uvedeného odvolací súd zdôrazňuje, že o totožnom návrhu navrhovateľa na prerušenie konania súd prvého stupňa správne rozhodol jeho zamietnutím opakovane aj v rámci odvolaní napadnutého rozsudku, preto námietka navrhovateľa v tomto smere nemôže obstať. Druhý termín pojednávania bol vytýčený na 17.09.2014, pričom predvolanie bolo navrhovateľovi doručené dňa 20.08.2014, teda navrhovateľovi nebola súdom prvého stupňa odňatá možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu v konaní, pričom túto možnosť nevyužil ani po poučení podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p., ktoré bolo doručené právnomu zástupcovi navrhovateľa spolu s predvolaním na prvý termín pojednávania vo veci dňa 17.09.2013, ako to vyplýva z obsahu spisu súdu prvého stupňa.

Zároveň odvolací súd na záver dodáva, že pokiaľ sa navrhovateľ vo svojom odvolaní domáha z hľadiska skutkového deja jedinečnosti daného deja, ktorý súd prvého stupňa odôvodnil úplne rovnakými dôvodmi, odvolací súd zdôrazňuje, že samotný návrh ako aj podané odvolanie sú v značnom rozsahu zmätočné a nezakladajú sa na skutkových zisteniach, pretože podstata odvolacích dôvodov zo strany navrhovateľa spočíva v nacyklostilovaných dôvodoch, ktoré sa z veľkej časti nevzťahujú na prejednávany prípad.

Odvolací súd rovnako nezistil, že by súd prvého stupňa v prejednávanej veci aplikoval nesprávne právne predpisy a preto v konečnom dôsledku rozhodnutie ako vecne správne potvrdil.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd s poukazom na ust. § 224 ods. 4 O.s.p. nerozhodoval, keďže rozhodnúť o nich je povinnosťou súdu prvého stupňa.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.